

Защо Здравка е здрава

Жизнерадостната Здравка, свойто име заслужава, че се труди като мравка и е като камък здрава.

Ала здрава е, защото през нощта, макар голѣма, спи спокойно на леглото точно осем часа само.

И прозореца отваря прѣсен въздух да нахлува, от хапливитѣ комари безъ, дори, да се страхува.

Всѣки обѣдъ, всѣка вечеръ, щомъ се хубаво нахрани, зжбитѣ си съ твърда четка: тя почиства, като стане.

Та когато се засмѣе, нейнитѣ красиви зжби се показватъ и бѣлѣятъ, като малки, бѣли гжби.

И не плюе по земята както туй извършватъ много, щото знай, че чистотата е една добра привичка.

Ако, пъкъ, е изморена или потна отъ играта, никога вода студена тя не пие отъ чешмата.

Затова и Здравка има видъ на стройна, яка, здрава, та на всички е любима и похвали получава.

Любомиръ Дойчевъ

Край селото

Между върбалака рѣкичка се скрила, малка воденичка житно зърно смिला.

Дѣдо съсъ колата брашенце донася баба за децата питичка замѣся.

Стари татко

Мързеливи братя

Дошелъ въ селото градинарь и завикалъ:

— А грозде, а а а, ока за ока!

Комуто се яло грозде — ока жито занасялъ, ока грозде донасялъ, а двама мързеливи братя, като нѣмали жито, петъ оки вълна занесли, петъ оки грозде донесли и седнали на кжщния прагъ да ядатъ.

— Сладко грозде, байчо, казалъ младиятъ, хайде да си насадимъ и ние лозе!

— Нѣмаме си такава нива, байчовъ.

— Хе, тая горе при крушето.

— Много е каменлива и накрай на полето.

— Да, ама на такава нива лозе бива.

Яли, говорили, гѣлтали, мислили и най-после решили още въ сжщия день да насадятъ лозе. Младиятъ братъ взелъ лопата, а стариятъ — търнокопъ, и отишли на нивата. Додето отишли — огладнѣли, та седнали и яли, после съблекли дрехи, свалили капи и заработили: младиятъ братъ копалъ, за да обгради лозето, а стариятъ камъни чистилъ. Поработили малко, домързѣло ги и взели да се поглеждатъ, кой по-напредъ ще престане да работи. Отде се взелъ пусти черъ косъ — неканенъ гостъ — дошелъ, та кацналъ на младия братъ на капата и весело засвирилъ.

... Чи-чи-цррр ... чи-чи-црр ...

— Ишъ, бре пушино, ще ми завлѣчешъ капата!

Какво приказвате съ косавеца? попиталъ го братъ му.

— Косавецътъ казва, че когато узрѣе гроздето, щѣлъ да събере всичкитѣ косавци да го изкѣлватъ, отговорилъ ленивиятъ братъ.

— Тяхъ, да се не види! Тогава залудо работимъ, братко!

— Хайде, да си ходимъ, батйо. Тия косавци сж страшно проклетѣ говедини. Не видѣ ли, че искаше да ми завлѣче капата, та грозде ли ще ти остави?

— Хайде, байчовъ, да се махнемъ! Хубаво грозде щѣше да стане, ако не бѣха тия пусти косавци.

Нарамилъ младиятъ братъ лопатата, стариятъ — търнокопътъ и си отишли.

Хр. Витковъ